osutunud efektiivseteks. Paistis, et Saksamaa seisis üldse vastu Prantsusmaa ja Inglismaa osavõtule Tšehhoslovakkia puutumatuse tagamisest. Saksa poolt on väidetud, et 6. detsembri Prantsuse-Saksa deklaratsioon tähendanud Saksamaale vabade käte jätmist Ida-Euroopas, Prantsusmaa desinteresseerumist niihästi Tšehhoslovakkia kui ka Poola suhtes. Prantsusmaa on aga niisugusele deklaratsiooni tõlgendusele vaielnud vastu. Samal ajal hakkas Saksamaa Tšehhoslovakkiale järjest tunduvamalt andma mõista, et temagi tagatised Tšehhoslovakkia puutumatusile on mõeldavad ainult teatavate tingimuste täitmisega Tšehhoslovakkia poolt, s. o. teatavate Saksa seisukohtade omaksvõtmisega nii sise- kui välispoliitikas. Tekkis võrdlemisi levinud arvamine, et Saksamaa tahab Tšehhoslovakkiat kasutada vahendina oma idapoliitikas, kus sel ajal Ukraina oli veel trumbiks.

Tšehhoslovakkia lõplikul purustamisel etendasid slovakid samasugust osa nagu sudeetlased enne Münchenit. Saksamaa võis kvalifitseerida oma vahelesegamist relvastatud vahetalitusena, korra jalulesead-misena. Tšehhoslovakkia sisemised vastuolud olid arenenud niikaugele, et president Hacha oli sunnitud tagandama Slovakkia valitsuse juhi Tiso ning areteerima ministrid Tuka ja Machi. Hitler kutsus 13. märtsil Tiso enda juurde, ja siis otsustatigi nähtavasti Tšehhoslovakkia saatus. Inglise saadikule Berliinis teatati välisministeeriumist, et Saksamaa peab Tiso valitsust ainsaks legaalseks valitsuseks Slovakkias ja et Saksamaa peab tarviliseks Beneshi vaimu lõplikku kõrvaldamist Prahas. Saksa vägede

Eesti kroonika 1939, lk. 10